

Gaston Jean de Luc Perralier

Laurie..... Sedan Maria..... Så olika, men ändå, dock så lika. Lika envisa, levande, ljuva i sin egensinniga nyckfullhet. Båda lika plikttrogna, målmedvetna, vackra och modiga. Båda..... mina på skilda sätt. Laurie var min hustru, vigd till mig och bara mig. Maria är bara och endast sin egen. Min endast när jag sluter ögonen och ser vad som kunnat vara. Maria är ingen mans kvinna. Har svårt att tro att hon någonsin kunnat bli det heller. Jaja, jag vet att hon var gift en gång, i sin tidiga ungdom, även om det är svårt att tro när jag ser hennes hårda, grågröna ögon borra sig in i mig från andra sidan rummet. Det där är ingen kvinna. Det där är en naturkraft, fångslad i en kvinnokropp, envis som den tjutande vinden och lika orubblig som landet självt. Vilken man har någonsin ägt den otyglade naturen? Jag behöver inte undra vad som gjort henne sådan. Jag har hört henne ropa hans namn i sömnen, hur hennes ansikte stelnar i en mask bara jag nämner mina döttrar. De påminner henne om hennes egen. Hon var det sista Maria hade kvar och hon gav upp även detta sista minne för att gå den väg vi nu går tillsammans. Varför talar jag hellre om Maria än om Laurie? Jag har själv undrat det samma. Kanske för att Laurie bara är ett minne, en sorg jag lämnat i de förkolnade resterna av vårt hus. På sätt och vis föll hon för min hand, för det var mitt kött som blev hennes död. Hon dog i barnsäng med vårt sista barn, det vi aldrig borde ha fått. Jag talar kanske inte så gärna om Laurie eftersom hon var ett ansvar jag försakade och en kvinna jag svek med min svaghet. Man talar inte gärna om sina misslyckanden. På sätt och vis är jag glad att Laurie dog. Hellre det än att hon varit ännu ett av korsriddarnas offer.

Jag heter Gaston. Egentligen är mitt fullständiga namn Gaston Jean de Luc Perralier, men ingen kallar mig numera mer än Gaston. Jag är en av de få här som minns tiden före korstågen, jag är nämligen en ganska till åren kommen man. 48 år har gått sedan min mor födde mig i den sydfranska staden Carcassone. Jag är ingen poet, ibland när jag talar om viktiga saker kan mitt språk bli mer yvigt och utbroderat men på det hela taget är jag en rätt enkel man. När man är van vid Marias ått att tala verkar det mesta simpelt och oskönt.

Jag föddes vid skördetid år 1196. Som äldste och ende son i en rik lågadlig släkt var jag en rätt bortskämd pojke, bortskämd med det materiella men strängt uppfostrad att följa hedern och moralens lagar. Jag var aldrig intresserad av att ge mig ut i krig, eller ens vapenträna, och förtjust över mina stillsamma talanger satte mina föräldrar mig att studera. Jag hade läshuvud, och jag tror att de flesta trodde att jag skulle bli en helig man redan i mina tidiga tonår, men sedan kom en liten sak i vägen.....

Hon hette Laurie. Laurie var dotter till en av min fars afärsbekanta och var redan när jag träffade henne vid tretton års ålder en fascinerande ung kvinna. Vanligtvis är trettonåriga kvinnor osäkra, svaga, närmast lite opersonliga, men inte hon. Hon var stark, självsäker och stolt, allt det som jag nu ser igen hos Maria. Jag hade aldrig förr mött någon som hon, så ung, och på samma gång både barnligt betagande och sinnlig som en mogen kvinna. Laurie, hon var och kom att förbli min stora kärlek. Till en början blev hon mest smickrad av att bli uppvaktad av en ädling men senare vill jag tro att hon även kom att älska mig. Om det var så eller inte kommer jag aldrig att få veta, det jag vet är att vi vigdes sommaren 1216, mitt under rasande krig. Jag skulle fylla tjugo den sommaren och hon hade nyss påbörjat sitt fjortonde år. Redan året efter kom Francis, som en ljus vårpresent. Själv är jag ganska mörk, mitt sydfranska arv är tydligt, men Laurie kom av en nordröna ätt, och var ljushyllt som sina förfäder. Alla våra barn utom den yngsta dottern är ljusa som Laurie. Jag hade nästan trott att de inte var mina om det inte varit för att de alla har egenskaper av mig. Vi skaffade oss ett eget hus strax utanför Toulouse och levde lyckliga. Francis blev inte ensam så länge, redan året efter föddes hennes lillebror Patrick och bara två år senare kom i snabb följd Marie och Josephine, den första i september 1220 och den senare bara tio månader senare. Nu skulle vi inte ha fler barn, sade vi. Den senaste förlossningen hade varit hård och jag ville inte utsätta Laurie för påfrestningen av ännu en barnafödsel. Trots detta..... tja, ni vet ju, en del löften är svåra att hålla.... Inga barn betyder ju även avsaknad av annat. Varken jag eller Laurie klarade av det, och vi gled längre och längre ifrån varandra tills vi beslöt oss för att ta risken. Det var en risk vi inte borde ha tagit. Laurie var alltid en mycket fruktsam kvinna och bara två och ett halvt år efter vår yngsta datters födsel anlände Martin, han kom och Laurie lämnade oss. De första åren ensam var tunga. Francis var sex år gammal och hon fick dra ett lite väl tungt lass för en flicka i hennes ålder, men vi klarade oss. Pengar hade vi inte problem med. Jag kom från en rik släkt. Snart visade det sig dock att vår lilla familj skulle decimeras ytterligare. När han var elva reste Patrick iväg för att studera. Han hade, sedan Martin anlänt bestämt sig för att gå den heliga vägen och jag försökte inte hindra honom. Jag hade själv känt det locka och dra i mig. Han begav sig ut i världen och jag satt där ensam med tre döttrar och en liten son. Finns inte så mycket mer att säga. Tiden gick och mina barn började sakta men säkert växa upp. Francis borde egentligen ha gift sig, men stannade hemma och hjälpte mig som hon sade: "Tills hon träffat ett alternativ". Francis var en ganska vacker ung kvinna och hon hade höga krav på sin blivande make. HON tänkte då inte gifta ner sig!

Jag var ofta borta för att hålla min lilla rörelse i gång. Just

den dagen jag tänker på hade jag begett mig in till Toulouse i affärer och kom inte tillbaka förrän på förmiddagen dagen efter. Jag var ofta borta på det sättet, trots allt var jag handelsman, och barnen kunde ta hand om sig själva. Vårt hus låg lite vid sidan av byn, det var nog en fjärdingsväg till närmaste granne. Det som först slog mig frånvaron av ljud. Vanligtvis hördes Francis sjunga inifrån köket, ackompanjerad av Marie och Josephines gälla flickskratt, medan Martin pratade oavbrutet med vem som än ville höra på, men nu var allting dött och stilla. Bara vinden suckade i trädkronorna utanför köket. Köksdörren stod på glänt och jag steg in, förvånad över att ingen kommit och mött mig. Naturligtvis var jag lite orolig också, jag menar, med jämna mellanrum kom det korsridbare förbi, men sedan Toulouse blivit kristnat hade jag räknat med att de inte skulle vara fientligt inställda till oss. Det första jag såg när jag kom in i köket var Josephines döda kropp. Hennes späda kropp hade nästan huggits av och halva köket var nedsölat med hennes blod. Jag hittade sedan Martin under henne, med ett sticksår i magen. Min modiga son hade ställt sig framför sin syster, och sedan hade hon följt honom in i döden. Fortfarande som i en dimma letade jag igenom resten av huset ut i fall att någon av mina äldre döttrar hade lyckats gömma sig, men fann allt tomt. Despererat började jag utforska skogarna runt omkring vårt hus, fortfarande i förhoppningen att någon av flickorna hade hunnit undan, men mina förhoppningar grusades. Synen som mötte mig.... Den kommer att förfölja mig resten av livet...

Det är en ljus sommardag, solen står i sitt zenit när en man kommer rusande genom skogen. Han är någonstans i trettiofem årsåldern, kanske till och med fyrtio, för hans bruna ansikte ser härjat ut. Hans namn är Gaston, Gaston Jean de Luc Perrallier och alla i byn känner honom. Han är byns rikaste man, och har byns vackraste dotter. Det är bland annat henne han letar efter nu, där han springer genom den täta skogen med andan i halsen. Hans steg stannar upp när han kommer ut i den lilla gläntan. Det är en flicka som ligger där, blodig, halvnaken med avskuren hals. Hennes kläder ligger i trasor runt henne, hennes ljusa hår hänger ned över hennes ansikte, kladdigt av blod. Stora blåmärken lyser på hennes armar och på insidan av hennes lår. Det unga ansiktet är stelnat i en döds-mask. Hon är ung, knappt ens kvinna med sin flickaktiga kropp och oskyldiga ansikte. En skändad barnanymf. Mannen faller ner på knä vid hennes sida, skriker ut sin sorg så att det ekar genom skogen. Hans Marie är död. Senare skall han hitta också Francis, skändad och mördad bara några tiotal meter därifrån. När han kommer dit skriker han inte längre. Han går bara därifrån med ansiktet stelnat i en hård mask av hat.

Året var 1233. Alla jag älskade var borta, utom Patrick. Mitt nästa mål blev sålunda att söka upp honom. Det var han som fann mig. Han mötte upp med mig i Toulouse bara några dagar senare. Han hade hört att en grupp kors-

farare tagit vägen förbi här och blivit orolig. Återseendet var bitterljuvt. Jag var skriande glad över att se honom, men sorgen och saknaden efter hans syskon tärde mig. Han ville att jag skulle gifta om mig och börja ett nytt liv med min handel som grund, men jag hade andra planer. Den här gången kom ingen Laurie för att distrahera mig. Nu skulle jag bli en helig som jag drömt om som ung. Jag talade länge och väl med Patrick som sedan följde mig till sin lärare som efter något års studier renade mig och lät mig axla mitt värv. Jag begav mig sedan ut på vägarna, för att stötta och hjälpa de katarer som fortfarande behöll sin tro trots korsriddarnas framfart. Många var de som utåt sett konverterat, men höll sin tro dold, och de välkomnade mig med en aldrig sinande glädje och entusiasm. Ofta var det också jag som fick ta hand om de sårade och efterlevande i de plundrade byar jag passerade. Det var 1236, när jag varit prefekt i tre år som jag mötte henne. Hon. Maria.

Jag hade vid den tiden sällskap med en ung, katartroende riddare vid namn Levi och reste med honom och hans följe mellan Perpignan och Carcassone. Han skulle träffa Raymond de Trencavel, en av de många katariska stormän som mist sitt land och sin ställning. Denne Raymond skulle bara fyra år senare ha lyckats samla en arme av sina likar

som tyvärr pressades tillbaka och tvingades söka skydd hos Spanska kungen, men det är en annan historia som får berättas någon annan gång. I vilket fall, vår färd blev hastigt avbruten strax utanför Limoux. Ett band korsridare fann oss under vårt nattläger och anföll. Levi blev dödad och så blev också alla i hans följe.... Utom jag. Jag blev dock svårt sårad, ett svärdshugg trasade sönder mitt bröst och krossade ett par av mina revben. Jag hade tur.

Det gick aldrig in utan slet bara upp köttet ovanpå bröstbenet. Jag hade också ett svårt sticksår i låret och några mindre smår. Jag minns gryningen den dagen, för hon kom med gryningen. Jag såg solen gå upp i hennes guldskimrande hår, dagen födas i hennes ögon. Hade jag dött då, hade jag dött lycklig. Hon var högväxt, lång och vacker. Egentligen inte tvålfager, inte opersonligt perfekt. Hon hade en skönhet som slog en i ansiktet, en personlig, levande skönhet som levde i hennes skarpa ögon och uttrycksfulla läppar. Hon var tidlös, ung och uråldrig, evig som landet självt. Hon sträckte ut en hand och rörde vid mig innan hon höjde rösten och ropade på sitt följe. Jag insåg redan innan de anlände att hon var en viktig dam, hela hennes hållning var stolt och högboren, men hennes följe visade sig vara på inte mer än tre män, alla tre beväpnade till tänderna men ändå blott tre. Det var då jag såg det, katarkorset som hängde runt hennes stolta hals, och det lilla, knappt synliga merovingiska emblemet i mitten av det. Hon var en helig, i graalens tjänst och hon var här, i hela sitt höga majestät. Hög, helig och kvinna.

Hon och hennes följe förband mina sår och vakade med mig tills jag var stark nog för att fortsätta. Jag minns att jag fann Maria tilltalande dessa första dagar. Förbjuden

och lockande, men också skrämmande. Hon har den inverkan på människor i början, man skräms av hennes målmedvetna styrka, hennes oförsonliga drivkraft. Maria är skrämmande, men också väldigt, väldigt mänsklig.

När jag fått tillbaka lite av min styrka fortsatte vi. De var på väg mot Montsegur, ingen sade något om deras ärende där, jag lyckades bara uppfatta att Maria skulle träffa någon mycket viktig där. Några veckor senare såg jag Montsegur för första gången.

Himlen var klarblå och solen stod högt över slätten när vi anlände. Ingen frågade något, Vaktposten gav Maria en blick och öppnade portarna. Inne på gården stod en ensam man. Han var gammal, äldre än mig, och hans gråa hår och fårade ansikte var mjukt när han såg på kvinnan jag älskade. Också hennes ansikte mjuknade när hon flög av sin häst och omfamnade den gamle. Sedan stod de så länge, med armarna slagna om varandra innan han släppte henne och tryckte en kyss på hennes panna. Trots att det var hon som var den längre av dem krympte hon när hon stod vid hans sida. Jag tror att det var där som min rädsla för Maria släppte och byttes mot aktning. Snart vände han sin visa blick mot mig och log. Värmen i det leendet var inte att ta miste på.

"Gaston" sade han, som en hälsning, inte som en fråga. "Högst densamme" Svarade jag, men kunde inte hålla inne med min fråga. "Hur visste ni det?" Den gamle blinkade åt mig. "Jag har mina källor. Er son är mycket lik er."

Det var mitt första möte med Charl, Marias mentor. Charl var en mjuk, varm man som ägde både en myckenhet mod och visdom. Trots detta kunde jag inte låta bli att bli en aning svartsjuk. Maria älskade honom med en så uppenbar hängivenhet, högaktade honom så urskillningslöst att mina känslor knappast gick att hejda. Jag tänkte nog redan då på henne som min. Dock smalt min svartsjuka bort när jag kom närmare denne gamle väne man. Charl var en av de äldsta av de heliga på Montsegur, och han blev snart allas vår mentor. Maria visade sig vara även heligare än jag först antagit då jag såg Merovingernas märke runt hennes hals. En skatt bevarades på Montsegur, en skatt heligare än något annat jag kommit nära, och denna skatt var hennes att beskydda och vägleda. Han hette Maurice och var bara en pojke när vi sågs för första gången. Det som slog mig med den helige var hans lugn. Sällan hade jag sett en fyraåring med ett sådant lugn och en sådan intelligens och förståelse. Jag mindes mina egna barn, glada, vilda, men knappast visa, men Maurice besatt trots sin ungdom en insikt många vuxna saknar. Han var en känslig pojke, nära till både leende och gråt, stillsam och empatisk. Alla älskade vi honom, och kring Marias hjärta knöt sig hans lilla näve allt hårdare för vart år som gick. De år som följde stannade jag på fästet, och med tiden anlände fler och fler hit. En av de sista som kom var Simon. Samma stund som jag såg Simon fattade jag tycke för honom. En okomplicerad man, jordnära, leende och med en aldrig sinande medkänsla för sina medmänniskor. Jag och Simon kom att respektera varandra, vi drog inte alltid jämnt, jag var och

är för uppfylld av bitterhet och indignation för att kunna följa och acceptera hans väg med förlåtelse och medlidande för alla och allt levande, men även i de frågor där våra åsikter delades kände jag att han lyssnade och förstod min ståndpunkt och övervägde den noggrant innan han svarade. Simon var och är en vänlig själ. Hans förståelse och acceptans av det nya och annorlunda kommer han förhoppningsvis att bära med sig intill döddagar. Simon och Patrick kom även de mycket väl överens, och snart fann jag ett nytt värde i min äldste son. Sakta började jag kasta av mig ögonbindeln och insåg att han var vuxen när jag upptäckte att alla lyssnade till hans ord och respekterade honom för dem. Så även Simon och han och Patrick lärde mycket från varandra.

Under denna tid kom Maria att betyda mer och mer för mig. Vi delade mycket, var som ett i vårt hat och vårt hämndbegär, vår skriande ensamhet. Hon var min mor, min syster, min bästa, närmaste vän. Jag och Maria har alltid känt gemenskap. Vi hör ihop.

Det var i slutet av November 1240 som jag för första gången hörde den starka stämman ljuda från borggården. Ljudet av Emmanuel. Emmanuel låter, speciellt när han blir irriterad och det var just i det skicket han kom ridande in på Montsegur den där regniga novemberdagen. Det hade regnat hela dagen, halva veckan hade faktiskt varit gråmulen och förmiddagen hade just början gå över i middag när portarna öppnades och en man red in på den lilla gården. Han var lång och hans lockiga hår var kortklippt, ett tydligt tecken på att han var en stridens man. Hans ringbrynja täcktes av en tunika med Peypertuses färger och det släktvapen i mitten som visade att han var av ädelt blod. Han kastade sig av hästen och krävde högljutt att få tala med befälhavaren. Jag, som nu hade börjat bli nyfiken drog mig till rummet där Charl brukade sitta för att bevittna scenen. Charl log mot mig och gav mig en snabb blinkning när den unge hetssporren steg in i rummet. Det visade sig snart att Emmanuel var ganska värtalig och väl-artikulerad. Trots hans ungdom, och hans uppenbara brist på eftertanke var de tankar stunden gav honom skarpa och insiktsfulla. Han berättade sin historia, hur han var son till Peypertuses härskare, hur han flytt när faderns kapitulation var ett faktum och nu kommit hit för att gottgöra sin faders svek och viga sig till tron. Jag mötte Charls blick och vi såg samma tanke hos den andre som vi själva tänkt. Skulle den här unge hetsporren bli en helig?! Lägga undan sina vapen, sitt högmod och sina passioner? Ingen av oss trodde riktigt på det och sålunda var det Charl som först öppnade munnen.

"Du vet inte vad du ber om" sade han bryskt, inte ovänligt, men dock bestämt. "Ditt lynne passar inte en helig och fullkomlig, även om din tro må vara dock så stark. Du har inte saktmodet och lugnet, ditt värv är med svärdet i hand och inte den heliga vägen. Tro dock inte att jag på något sätt säger detta nedsättande, våra värv är lika viktiga, bara annorlunda och därför hoppas jag att du trots mina ord vill stanna hos oss."

Så blev det så att Emmanuel stannade. Han renades aldrig, men levde som en helig, åt inget kött, lämnade kvinnor

därhän, berusade sig inte, hans enda eftergift var svärdet i hans hand och brynjan som omslöt hans kropp. Emmanuel var en ung dåre, tänkte sig aldrig för och gav aldrig upp en tanke han fått, men han var en skärpt ung dåre med en icke föraktlig intelligens och en målmedveten lojalitet till den tro han själv såg sig som svuren åt.

Korsriddarna kröp allt närmare och snart kom dagen då vi var omringade på alla håll. Det var en dag i tidiga maj vi såg deras järnring sluta sig. Där har vi suttit sedan dess. Via en liten lönnväg har vi fått in mat och klarat oss, men mer än överlevnad skulle jag inte kalla det vi nu håller på med. Jag blir trött när jag ser Februarisnön falla utanför, hur Patricks, nu 25-åriga ansikte blir mer och mer härjat och tröttare och tröttare för var dag som går. Maria klamrar sig fast vid sin lilla Maurice. Det är trösterikt att se henne stå upprätt och stolt på murkrönet varje morgon, med rak rygg och hårda, obevekliga ögon se ut över havet av korsriddare. Maria är oknäckbar. Man kanske kan böja henne, hon kan sörja, skrika, hennes raseriutbrott blir allt vanligare ju längre tiden går, men man kan inte knäcka henne helt, varje morgon är hon sina motgångar till trots uppe på murkrönet igen och hälsar stolt solen godmorgon. Många nätter har jag suttit med henne när oron blir för mycket men alltid har hon rest sig igen. Maria är min klippa och mitt stöd.

Simon har även han börjat tackla av, hans runda ansikte är alltid bekymrat, även om han fortfarande tar sig tiden att prata med alla, och ler uppmuntrande åt sina medmänniskor. Emmanuel..... vem vet vad den mannen tänker? Han verkar fästa sig vid sina ritualer, går upp sent, ber, studerar, vapentränar med legosoldaterna här. Emmanuel klarar sig alltid, han är för ung och passionerad för att hans glöd ska dö och själen tröttnas. Charl bara är. Han är gammal och vis.

Februarisnön faller... om bara våren kunde förlösa oss!

Gaston är en mycket bitter man, hans förluster har satt djupa spår i honom. Trots detta är han gammal och mogen, han förhastar sig inte så lätt, har en viss distans till sina handlingar och sina upplevelser. Han är faderlig och beskyddande mot de som behöver honom. Gaston är, lite på grund av sin ålder, den som tar hand om de som är ledsna och pratar med den som behöver prata. Han är genomsnäll, även om hans bitterhet och aversion mot korsriddare bryter mot den trenden. Gaston är lugn och mycket sällan överilad.